

Freek, een tikje beleedigd. „Ja zeker, maar je kon toch verhinderd zijn... ziek bij voorbeeld.” „Ik ben nooit ziek, nog nooit een dag thuis geweest.”

Van Leeuwen glimlachte weer, leek kalmer. Maar innerlijk steeg de opwinding. Er hing eenige oogenblikken een spanning, die verbroken werd doordat Van Leeuwen Freek vroeg of hij thee wilde. „Ja.” luidde het antwoord.

„En nou moet je me eens vertellen, hoe leef je, wat doe je, wat denk je?” Dr Van Leeuwen liet zich in een leunstoel zakken, vouwde behaaglijk, nonchalant de beenen over elkaar, rookte genietend zijn sigaar en sloeg den jongen tegenover hem gade. „Heb je vrienden?”

„Nee, vrienden heb ik niet.”

Het gesprek stokte. Van Leeuwen beknauwde zijn onderlip, voelde een lichte spijt. Maar hij wist, dat hij geduld moest hebben en dat hij daarvoor dan ook beloond zou worden.

Plotseling begon Freek te spreken. Eerst wat hakkelig, onbeheerscht. Later kalmer. Hij vertelde zijn droom. Dr Van Leeuwen zette zich tot bereidwillig luisteren. Maar eensklaps trof hem de toon waarop de jongen sprak, bijna als van een medium in trance. Hij voelde een warme, jagende onrust in zich opgolven. Zijn houding was plotseling gespannen. Het was of alles aan hem luisterde. Zelfs de sigaar tusschen de trillende vingers; de dunne schakeltjesketting scheen zich in uiterste spanning te bewegen op het lichaam van den bezitter.

Freek bemerkte niets, sprak verder op een droomerigen toon, die voor Dr Van Leeuwen iets kreeg van een profetie. Hij voelde hoe zijn tong in zijn mond verstijfde en droog werd, taai als leer. Nerveus belikte hij zijn lippen. Plotseling kuchte hij luid, maar Freek sprak door. Naarmate de jongen verder vertelde richtte Van Leeuwen zich meer en meer op in zijn stoel. Zijn oogen kon hij niet meer beheerschen. Ze werden groot, wijd, met inktdonkere pupillen, waarin een hevige schrik lag. Toen Freek aan het tweede deel van zijn droom kwam werd de man lijkwit, trok met een wijsvinger aan zijn boord alsof het ding hem hinderde en den adem afsneed. Het klamme zweet stond hem in de handen en van tijd tot tijd voer een lichte siddering hem door het lichaam. Hij haalde gejaagd adem. Maar Freek bemerkte niets, sprak verder. Er leek geen einde aan te komen. Plotseling viel de stilte. Dr Van Leeuwen zakte met een plof in zijn stoel terug (ten minste dat leek hem zoo). Hij was uitgeput, veegde zich met een zakdoek het zweet van het voorhoofd, kuchte even en was spoedig weer meester over zichzelf.

„Ja, een rare droom,” zei hij.